

Demokrata

Tisztelt Bencsik András Főszerkesztő Úr/Kedves András!

Meglepődve szereztem tudomást a Demokrata 21. számából arról, hogy Ön rendszeres látogatója a homoszexuális hírportáloknak, internetes fórumoknak s bennfentes ismerője a magyar „melegmozgalomnak” és vezéreinek. Természetesen az ilyesmi – amíg olyan formákban jelentkezik, ami másokat nem botránkoztat meg - teljességgel a magánszférába tartozó dolog, s eszemben sincs elítélni, megvetni Önt ezért. Hogy is szokták mondani? „Kinek a pap, kinek a papné...” Mi több, azt is felajánlom, hogy amennyiben Önt pusztán emiatt valamiféle súlyos megaláztatás, jogsérelem érné, akkor fordulhat hozzám, hiszen mint Ön is tudja egész életemben kiálltam a jogaikban megsértett, indokolatlanul meghurcolt emberek mellett.

Az azonban már nem az Ön magánügye, hogy ha kedves csemegéi, azaz a „meleg-anyagok” között politikai ellenfelei lejáratására alkalmasat talál, akkor azt „a fiúkkal lepacsizva” közzétegye, az újságírói etika teljes félretételével. Most ez történt. Mivel azt túl meredeknek tartotta volna, ha háromgyerekes egyetemi docens létemre egyenesen pedofíliával vádol, ezért azt híreszteli, hogy legalábbis előmozdítója vagyok a pedofiliának. Nem érzi ezt egy csöppet izléstelennek, András? Az olvasói közül sokan annak érzik, mert már többen értesítettek arról, hogy mélyen felháborodtak az aljas támadáson és azonnal lemondják a Demokrata előfizetését.

Nos, bár az európai parlamenti kampány időszakában fontosabb lenne azzal foglalkoznom, hogyan előzhetnék meg Magyarország Palesztinává válását, ha Ön erre kényszerít, hát röviden leírom a helyzetet, reagálok az Ön, illetve a Demokrata vádjára. Büntetőjogészként fő kutatási területem sokáig a nők, gyermekek, idősek és más kiszolgáltatott személyek sérelmére elkövetett bűncselekmények valamint az ún. „szexuális bűncselekmények” kutatása volt, a Ph.D. tudományos fokozatomat is e területen szereztem. A kilencvenes évek elején több más téma mellett (mint például a büntetőjogi igazságtétel követelése, szembeszállva egyes parlamenti pártokkal) ezt, illetve az abortuszkérdést kutattam, ezen a területen jelentek meg publikációim, szakvéleményeim. Jogászai tudásomat nem a privatizációk, az ország külföldi kézre juttatásának előmozdítása érdekében kamatoztattam, hanem a legkiszolgáltatottabb áldozatoknak a leggyalázatosabb bűncselekményektől történő védelmére. Büszke vagyok arra, hogy a bűncselekmények áldozatainak jogai, mint emberi jogok az én munkám, az én szakmai cikkeim révén kerültek a köztudatba Magyarországon. Lehet, hogy a Demokrata megmaradt olvasói is megismerik majd e tanulmányaim legfőbb gondolatait, mert ha úgy döntenek, hogy pert indítok lapjuk ellen, akkor jóvátételként azt fogom kérni, hogy a

kiszolgáltatott áldozatok helyzetéről, jogvédelméről szóló jogászai munkám néhány fontos megállapítását kötelesek legyenek közölni. Persze a csokrot majd úgy állítjuk össze, hogy lehetőség szerint az olvasók is értsék és ne a legbonyolultabb alkotmányjogi és büntetőjogi összefüggések jogi szaknyelven történő taglalása legyen eléjük tárva, mint a mostani lapszámban. Tekintettel arra, hogy egy 16 évvel ezelőtti anyagról van szó „vádírat gyanánt”, amit szerzőként nem én jegyzek, hanem négy férfiember, nehéz helyzetben vagyok a szakmai magyarázattal. Mindenesetre megpróbálom, mivel nem tagadom, hogy a szexuális bűncselekmények sértettjei életkorának kérdése része volt szakmai munkámnak. A magyar büntetőjogban a „beleegyezés korhatára” 14 életév. Azaz: a 14 évesnél idősebb lánnyal vagy fiúval „beleegyezése” esetén bárki, akár egy negyvenéves is közösülhet, anélkül, hogy az idősebb, érettebb felet ezért felelősségre vonják. Ez az életkor nemzetközi összehasonlításban is és a fejlődéslélektant figyelembe véve is rendkívül alacsony, s feltétlenül indokolt lenne mielőbbi felemelése. Sokáig fennállt egy indokolatlan és szerintem alkotmányellenes megkülönböztetés, amely alapján a homoszexuális visszaéléstől 18 éves korig védtek a fiatalokat, míg a heteroszexuális visszaéléstől csak 14 éves korig. Szakmai meggyőződésem, hogy ez a különbségtétel nem volt indokolt, s az életkorokat egységesíteni kellett, majd felemelni, egységesen 18 évre. Számos kutatásom bizonyította, hogy a 15-16 éves gyerekek igen súlyos traumákon mennek át, akár velük azonos nemű, akár ellenkező nemű személy él vissza azzal, hogy látszólag „beleegyeznek” a szexuális együttlétbe. Végtelenül sajnálom, hogy a tengernyi BTK módosításba azóta sem fért bele, hogy a gyerekek szexuális kiszolgáltatottságával szembeni védelem megvalósítása érdekében a botránnyosan alacsony „beleegyezési korhatárt” végre felemeljék. Körülbelül 200 szakmai publikációm közül számos érintette ezt a fontos kérdést, az Önök által „leleplezőnek” szánt anyag is vélhetően valamelyik e körben készült szakvéleményem felhasználásával készült. Végtelenül primitív és rosszindulatú dolog egy közel három évtizedes, sok nemzetközi fórum és szaklap által is elismert szakmai karrier kétségbevonása, információk egymásra hányása. És végtelenül gonosz dolog egy olyan jogászt, aki egész életében a kiszolgáltatott emberek pártján, a bűncselekmények áldozatainak pártján állt, azzal vádolni, hogy a leggyalázatosabb bűncselekmény, a pedofil visszaélés előmozdításán fáradozott. De persze van másik vád is ellenem a „leleplező cikkben”, mégpedig az, hogy büntetőjogászként a nőkkel szembeni erőszakos bűncselekmények kutatása is szakterületem közé tartozott, s sokat tettem azért, hogy a „pénz számolva, asszony verve jó” elve minél előbb nyomtalanul eltűnjön a süllyesztőben. Önnek mi kifogása van ez ellen, András? Ön szerint helyes és férfias dolog ütni-verní egy nőt? Tudja, én megértem, hogy Önnek láthatóan erős érzelmei vannak e téren. De engedje meg, hogy büntetőjogászai és magánemberi minőségemben is megosszak Önnel egy tapasztalatot és egyben tanácsot. Tudja, sok olyan férfi van, aki – hogy így fogalmazzak – a homoszexuális honlapok, és a melegek ügyei területén szeret „keresgélni”... Ez a szokás, illetve orientáció azonban egyáltalán nem szükségszerűen jár együtt a női nem féktelen gyűlöletével. Nem kell elítélni a nők bántalmazása ellen harcolókat csak azért, mert valaki, hogy úgy mondjam, melegen ajánlja olvasóinak kedvenc meleg portáljait. A két dolog – a nők tisztelete, emberi méltóságuk elismerése – és a férfikapcsolatok legkülönbözőbb formái iránti érdeklődés, higgye el, jól megférhet egymás mellett. Kérem, olvassa el Ön is a Terror a családban című könyvemet, amit politikai lejáratom érdekében emleget a Demokratában. Meg fogja döbbenni az a sok szenvedés és fájdalom, amit a kiszolgáltatott nők, gyermekek, idős emberek végigélnek (sokszor erőszakos halálukig) úgy, hogy semmiféle segítséget, támogatást nem kapnak. Ne vegye rossz néven, kérem, hogy szakmai pályafutásomnak több

évét is az ő ügyük „felszínre hozásával” töltöttem. Kétségtelen, hogy a nők elleni erőszakkal szembeni fellépésnek az egyik legjobb módja, ha mi nők kellő önbecsülést, erőt mutatunk. Éppen ezért arra is kérem, hogy a primitív szőke nő vicceket egy polgári értékrendűnek mondott lapból sürgősen „felejtse ki”. (Lásd például Levelezés rovatukat a mostani számban.) Büszke vagyok arra, hogy a Jobbik EP választási listájának első tíz helyén három erős nő szerepel, akik igen sokat tesznek a nemzetért, komoly szakmai hivatást gyakorolnak s mellette mindegyikük háromhárom gyermek édesanyja. (Remélem Andrást nem fogja nagyon bosszantani, hogy történetesen mindhármunknak 3 leánygyermek van, Szima Juditnak, Hegedűs Lórántnénak és jómagamnak egyaránt. Higgye el, hogy nem az Ön és a női nemmel hadilábon álló sorstársai idegesítésére intéztük így.)

Kedves András! Egy bő hét van hátra az európai parlamenti választásig. Minden lapnak, minden főszerkesztőnek van valami kedves témája, szívügye. Önnek és a Demokratának a melegek jogai. Hát ott egye meg a fene, ha ennél fontosabb nincs Önöknek, mit tegyek. De rögtön utána nem lehetne mondjuk a magyar föld sorsával foglalkozni? Mint tudja, a jelenlegi politikai elit gyalázatos munkája következtében 2011 után meg kell nyitni eladásra a termőföldünket olyanok előtt, akiknek négyszer vagy ötször nagyobb a nemzeti jövedelmük, mint Magyarországnak. Mi ez, ha nem gyarmatosítás? Akkor, ha lehet, a jövő heti számukban inkább ezzel foglalkozzanak, ha kérhetem. Esetleg ismertessék a Jobbiknak az ezzel kapcsolatos programját. Bár látom, Önök az „egy a tábor egy a zászló” elvét vallják. Helytelen! Az egypártrendszer sem az egyik, sem a másik oldalon nem egészséges. Kérem tehát, hogy ne a Jobbik ellen, hanem a haza kiárusítása ellen, a nemzeti erők összefogása érdekében vesse be a Demokrata erőit.

S bocsánat, hogy végig Andrásnak szólítottam, de hisz' jól ismerjük egymást. Utoljára akkor találkoztunk, amikor Ön a Magyar Gárda alapító tagjaként szenvedélyes lelkesedéssel, könnyes szemekkel tartott előadást a Gárdáról - akiket röviddel ezután váratlanul pocskondiázni kezdett s ádáz ellensége lett a „radikális jobboldalnak”, így a Jobbiknak is. Sajnálom. S kérem, hogy amennyiben nem Ön, hanem a Szerkesztőség más munkatársa írta a lejáratomra szánt cikket, akkor neki továbbítsa e leveletem – de mivel névtelenül közölték az írást, úgy gondoltam, hogy Ön, mint főszerkesztő jegyezte. Kérem, akár Ön írta, akár más, ne legyen rá büszke! S végezetül kérem, hogy jelen leveletem helyreigazítás gyanánt következő lapszámukban leközölni szíveskedjék.

Adjon az Isten Szebb Jövőt!

Morvai Krisztina